

WOJCIECH MLECZKO CR
STRYSZAWA

CHARYZMAT PROROCTWA W KATOLICKIEJ ODNOWIE CHARYZMATYCZNEJ

Od dnia Pięćdziesiątnicy Duch Święty jest tym, który inspiruje prorocтва, aby pobudzić wspólnotę chrześcijańską do rozwoju lub przemiany życia. Poprzez wybranych i posłusznych ludzi przynosi On członkom Ciała Chrystusowego światło i umocnienie konieczne do wypełnienia misji, zwłaszcza w trudnych chwilach prześladowań. Bóg udziela tego daru, by wzbudzić poznanie Jego zamysłów i nakazów.

Niniejszy artykuł, podejmujący zagadnienie charyzmatu prorocтва w katolickiej odnowie charyzmatycznej, składa się z trzech części. Pierwsza część zarysowuje nowe wylanie Ducha Świętego, które ma miejsce od początku XX wieku, poczynając od środowisk protestanckich, później trafiając do Kościoła katolickiego i Polski. Zostaje podana także krótka definicja tzw. chrztu w Duchu Świętym. Druga część koncentruje się na samym darze prorocтва i opisuje go w świetle Pisma Świętego i katolickiej literatury przedmiotu. Podjęte zostały zagadnienia takie, jak: czym jest charyzmat prorocтва, komu zostaje udzielony, jak się objawia, jaka może być treść przesłania, jak się go rozeznaje oraz jakie są zagrożenia i kontrowersje wokół tego daru.

Z kolei trzecia część jest próbą przedstawienia (w bardzo pobieżnym zarysie, na podstawie własnego doświadczenia) charyzmatu prorocтва w życiu i posłudze Katolickiej Wspólnoty Chrystusa Zmartwychwstałego „Galilea”.

1. Nowe wylanie Ducha Świętego w XX wieku

Duch Święty dokonuje w Kościele ciągłej Pięćdziesiątnicy, zsyłając na niego i każdego z wierzących swoje dary, czyli charyzmaty. Współcześnie wiąże się to doświadczenie szczególnie z udzielaniem „chrztu w Duchu Świętym”, poprzez który następuje szczególne otwarcie się chrześcijanina na działanie Ducha Świętego i przyjęcie Jego charyzmatów¹.

Powszechnie przyjmuje się, że współczesne ruchy charyzmatyczne mają swe początki w Kościele protestanckim. Na początku XX w. grupy chrześcijan poszukujących intensywniejszych doznań religijnych (Topeka 1901 r., Los Angeles 1906 r.), inspirowane tekstem *Dziejów Apostolskich*, postanowiły modlić się o dary Ducha Świętego. Ludzie ci, przeżywszy działanie Ducha Świętego i obdarowanie Jego charyzmatami, zaczęli dawać o tym publiczne świadectwo. Doświadczenie zaczęło się szybko rozprzestrzeniać, choć napotkało też na odrzucenie i częsty sprzeciw².

Z kolei zaistnienie ruchu charyzmatycznego w Kościele katolickim inspirowały kontakty katolików ze środowiskami protestanckimi, wśród których był obecny ruch neozielonoświątkowy. Zasadnicze znaczenie w rozwoju tego ruchu odegrały środowiska uniwersyteckie Pittsburga w USA (1967). Również na niwie Kościoła katolickiego przebudzenie charyzmatyczne ogarnia coraz to większe kręgi osób.³

Natomiast w Polsce początki Odnowy w Duchu Świętym sięgają roku 1975. Rok ten w Ruchu Światło-Życie został obwołany rokiem Ducha Świętego i dużo modlono się wtedy o nową Pięćdziesiątnicę. Zdarzały się pojedyncze przypadki doświadczenia wylania Ducha Świętego na poszczególne osoby. W 1977 r. ks. Bronisław Dembowski, mając doświadczenie Odnowy w Stanach Zjednoczonych, zakłada wspólnotę modlitewną w Warszawie. Doświadczenie zaczyna się szybko rozpowszechniać⁴.

Wylanie Ducha Świętego (tzw. chrzest w Duchu Świętym) może nastąpić albo przez modlitwę i włożenie rąk innych osób, albo spontanicznie. Powoduje zdecydowaną przemianę człowieka, jakby chodziło o nowe narodzenie. Duch Święty w istocie uaktywnia łaskę chrztu,

¹ Por. L. J. Suenens, *Nowe Zesłanie Ducha Świętego?*, Poznań 1988.

² S. C. Napiórkowski, *Ruch charyzmatyczny w protestantyzmie*, ZN KUL XIX (1976) 3, s. 23–36.

³ P. G. Mansfield, *Jakby nowa Pięćdziesiątnica – Początek katolickiej Odnowy w Duchu Świętym*, Warszawa 1993, s. 30–55.

⁴ A. Grefkowicz, *Duch Święty czy charyzmaty? Odnowa w Polsce*, „Post Scriptum. Listowy kwartalnik” 1, s. 54–56.

aby mogła rodzić owoce. Zasadniczymi owocami są: smak Słowa Bożego, modlitwa, uwielbienie, umiłowanie sakramentów, zaufanie wobec Opatrzności, nowe zrozumienie spraw Boskich i ludzkich. Wylaniu Ducha Świętego mogą towarzyszyć, oprócz istotnych charyzmatów miłości, wiary, mocy, mądrości, światła, charyzmaty bardziej widowiskowe: mówienie językami, dar prorocstwa lub uzdrawiania⁵.

Należy zwrócić uwagę, że wśród niektórych chrześcijan i katolików tzw. nowe wylanie Ducha Świętego, chrzest w Duchu Świętym i cały ruch charyzmatyczny wzbudza wiele kontrowersji oraz powoduje ostrą krytykę⁶.

2. Charyzmat prorocstwa w Piśmie Świętym i literaturze przedmiotu

Rozważania na temat charyzmatu prorocstwa należy zacząć od podania definicji samego charyzmatu. Według św. Pawła, charyzmaty (gr. – dary łaski) to dobrowolne dary Ducha Świętego, udzielone dla zbudowania wspólnoty, czyli inaczej mówiąc, Kościoła (1 Kor 14, 3–4), przy czym rozumie się, że tym, co buduje, jest przede wszystkim miłość (1 Kor 8, 1). Apostoł Paweł nie podaje nam żadnego spisu charyzmatów, oprócz czterech okazjonalnych list (1 Kor 12, 7–11; 14, 1–7; Rz 12, 6–8; Ef 4, 11). Jednakże ustanawia on hierarchię charyzmatów w odniesieniu do wiary i miłości, od których wszystko zależy. Na szczycie umieszcza prorocstwo⁷. Z kolei *Katechizm Kościoła Katolickiego* podaje następującą definicję: „charyzmaty, zarówno nadzwyczajne, jak również proste i zwyczajne, są łaskami Ducha Świętego, bezpośrednio lub pośrednio służącymi Kościołowi; zostają udzielone w celu budowania Kościoła, dla dobra ludzi oraz ze względu na potrzeby świata”⁸.

2.1. Czym jest charyzmat prorocstwa?

Pismo Święte poświęca darowi prorocstwa wiele miejsca. W Starym Testamencie Duch Boży był w tak oczywisty sposób związany z prorocstwem, że kiedy umarł ostatni z proroków, sądzono, że Duch odstąpił od Izraela⁹.

⁵ M. Herbard, *Charyzmaty. Zarys historii Odnowy w Duchu Świętym*, Kraków 1994, s. 19.

⁶ Zob. np. K. Stehlin, *Ruch charyzmatyczny – czy to jest katolickie?*, Warszawa 1997.

⁷ R. Laurentin, *Nieznany Duch Święty. Odkrywanie Jego doświadczenia i Jego Osoby*, Kraków 1998, s. 183.

⁸ KKK 799.

⁹ Na temat prorocstwa w ST zob.: L. Stachowiak, *Prorocy jako zjawisko religijne starożytnego wschodu*, „Roczniki Teologiczno-Kanoniczne” t. XXV, z. 1 (1978), s. 23–36;

Kościół pierwszych wieków uważał dar Ducha za pierwszorzędny dla chrześcijaństwa. Według Apostoła Narodów dar proroctwa jest bardzo cennym charyzmatem – pisze on: „Starajcie się posiąść miłość, troszczcie się o dary duchowe, szczególnie zaś o dar proroctwa!” (1 Kor 14, 1). Należy odnotować, że Nowy Testament wskazuje niejako na aspekt wspólnotowy proroctwa, a św. Paweł nakazuje wręcz troskę o ów dar¹⁰.

W podstawowych dokumentach dotyczących odnowy charyzmatycznej, tzw. *Dokumentach z Malines*, czytamy: „Charyzmat proroctwa należy do zwyczajnego życia Kościoła lokalnego i nie powinien być traktowany jako niezwykła łaska. Prawdziwe proroctwo głosi wolę i słowo Boga, kieruje Boże światło na dzień dzisiejszy. Proroctwo napomina, ostrzega, pociesza i koryguje oraz służy ku budowaniu Kościoła (1 Kor 14, 1–5)”¹¹.

Charyzmat proroctwa dotyka doświadczenia wspólnotowego. Proroctwo to przekaz od Boga dla grupy, który treścią i stylem przypomina najczęściej proroctwa biblijne. *Odnowa w Duchu Świętym*, za św. Pawłem, rozumie ten dar jako mający służyć zbudowaniu wspólnoty¹².

Zasadniczo charyzmat proroctwa polega na przekazywaniu pochodzących od Ducha Świętego słów pociechy i zachęty do dobrego. Św. Paweł tak określa cel proroctwa: „ku zbudowaniu ludzi, ku ich pochrzещeniu i pociesze” (1 Kor 14, 3).

Podsumowując, można stwierdzić, że charyzmat proroctwa polega na mówieniu w imieniu Boga, na przekazywaniu specjalnej wiadomości wspólnocie od Pana, a wszystko z bezpośredniej inspiracji ze strony Ducha Świętego. Są to jednak wiadomości ograniczone, zarówno gdy chodzi o treść przesłania, jak i liczbę słuchaczy.

2.2. Dla kogo?

Święty Paweł uważa Apostołów za pierwszych spośród charyzmatyków oraz kilkakrotnie wspomina proroków jako tych, którzy stoją bezpośrednio za Apostołami: „I tak ustanowił Bóg w Kościele najprzód apostołów, po wtóre proroków...” (1 Kor 12, 28). Święty Paweł nie precyzuje

J. Homerski, *Posłannictwo proroków Starego Testamentu*, „Analecta Cracoviensia” XXVII (1995), s. 141–151.

¹⁰ F. A. Sullivan, *Charyzmaty i odnowa charyzmatyczna. Studium biblijne i teologiczne*, Warszawa 1992, s. 82–85.

¹¹ *Dokumenty z Malines. Przyjdź Duchu Święty. Podstawowe dokumenty dotyczące Odnowy w Duchu Świętym w Kościele katolickim*, pod red. kard. L. J. Suenensa, Kraków 1998, s. 73.

¹² Ch. Massabki, *Odnowa w Duchu Świętym nadzieją Kościoła*, Kraków 1986, s. 40; F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 50, 85.

tego terminu, ale jedynie podkreśla, że prorocy są członkami wspólnoty, mającymi w niej rolę decydującą (zob. 1 Kor 12, 28)¹³.

Prorok jest przekazicielem słów samego Boga. Autorem tych słów jest Duch Święty. Dar Ducha Świętego za pośrednictwem Słowa uobecnia się i działa w świecie od początków dziejów zbawienia.

Podczas seminarium naukowego zorganizowanego przez *The Society of Biblical Literature* w 1973 r. na temat wczesnochrześcijańskiego prorocstwa została zredagowana następująca definicja proroka: „W pierwotnym Kościele prorokiem określano człowieka bezpośrednio natchnionego przez Boga, przez zmartwychwstałego Chrystusa lub przez Ducha Świętego, który otrzymawszy zrozumiałe wyrocznie prorockie, był przynaglony, aby je ogłosić Kościołowi lub szerszej społeczności w imieniu wspólnoty chrześcijańskiej”¹⁴.

Z kolei Karl Rahner stwierdza: „...prorokiem można nazwać każdą osobę, która jest upoważniona do przekazywania objawienia Bożego i która nie tylko doświadcza łaski samoudzielania się Boga ludziom, ale kierowana i uwierzytelniana przez Boga także obiektywizuje (interpretuje) je w sposób bezbłędny (...) zgodny z konkretną sytuacją właściwą jej samej i jej otoczeniu”¹⁵.

Jest to charyzmat, który każdy może otrzymać jako chwilowy dar¹⁶. Dlatego niesłuszne jest utożsamianie tego daru ze świętością danej osoby¹⁷. Duch Boży nie utożsamia się z człowiekiem namaszczonym, ale pozostaje w nim autonomiczny i jako taki wpływa na człowieka. Wewnętrzny dynamizm proroka ujawnia się głównie w potędze i skuteczności jego słowa¹⁸.

2.3. Jak się objawia?

Jak wiemy ze Starego Testamentu, charyzmat prorocki związany jest z Duchem Bożym, który przychodzi, spada, spoczywa na człowieku, wylewa się, umacniając jego siły i zdolności i udzielając mu nowych sił,

¹³ F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 78–79.

¹⁴ Zob. W. Cyran, *Co mówi Duch do Kościołów. Dar prorocstwa w Kościele*, cz. 1: *Charyzmat prorocstwa*, Częstochowa 2002, s. 9.

¹⁵ K. Rahner, H. Vorgimler, *Mały słownik teologiczny*, Warszawa 1987, s. 362.

¹⁶ F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 101. Por. Ch. Massabki, *Odnowa w Duchu Świętym...*, dz. cyt., s. 40.

¹⁷ Maria Anna, *Dar prorokowania [notatki z wykładu]*, „Biuletyn Ekumeniczny” 11–12/1979, s. 36.

¹⁸ Z. Radziwołek, *Dary Ducha Świętego w życiu chrześcijańskim. Studium biblijne na podstawie „Corpus Paulinum”*, Legnica 2006, s. 180.

czyniąc z niego *innego* człowieka (1 Sm 10, 6), choć nie zawsze jest to widoczne dla oczu¹⁹.

Święty Paweł wyraźnie oddziela prorocтво chrześcijańskie od zachowań ekstatycznych. W 1 Kor 14, 32–33 czytamy, że natchnienia proroków mają być im poddane, a nie odwrotnie. Z drugiej strony, przyście Ducha Świętego z darem prorockim może napawać proroka entuzjazmem, radością lub smutkiem, może go pobudzić, ale nie pozbawia go świadomości czy panowania nad sobą (jak to się dzieje w transie). W chwili doświadczenia powołania lub objawienia prorok może doznać słabości swej ludzkiej kondycji wobec potęgi objawiającego się Boga, może przeżywać niemoc fizyczną, nawet chwilowy upadek na ziemię²⁰.

W ruchu charyzmatycznym dar prorocтва weryfikowany jest podczas spotkań modlitewnych. Jeden z obecnych może poczuć w pewnym momencie potrzebę powiedzenia czegoś. Nie ma gotowej myśli w głowie, lecz tylko słowa, które przychodzą jedno po drugim. Mówi zazwyczaj w pierwszej osobie, głosem pewnym, bez lęku i bez ekscytacji. Może się zdarzyć, że w normalnych warunkach strach nie pozwoliłby tej osobie publicznie wydobyć z siebie żadnego słowa. Tu głos jest na pozór normalny, ale ton i siła wypowiedzi nie pasują często do charakteru mówiącego²¹.

Prorocтва mogą być niekiedy wypowiedane w języku niezrozumiałym, czyli za pośrednictwem glosolalii. W takim przypadku Duch Święty daje tej samej osobie lub komuś innemu charyzmat tłumaczenia języka. Może to być także fragment z Pisma Świętego albo obraz. W rzeczywistości istnieje wiele rodzajów proroctw: mogą mieć one formę napomnienia, przestrogi, nauczania bądź modlitwy²².

2.4. Treść prorocтва

Prorocтво najczęściej ma treść pocieszenia lub napomnienia, a bardzo rzadko pewnego rodzaju przepowiadania przyszłości²³. Istotę prorocтва próbuje posumować F. A. Sullivan: „Przez prorocтво rozumiem orędzie, które jest w rzeczywistości słowem od Pana. Zawiera ono to, co

¹⁹ Tamże.

²⁰ Tamże, s. 182.

²¹ J. Kozłowski, *Życie w Duchu Świętym*, Łódź 1998, s. 166–168.

²² <http://www.oaza.pl/cdm/siloe/sil9-4.html> (odczyt z 22 listopada 2006).

²³ W ruchu Odnowy mówi się o przypadkach «prorocтва», które zapowiadały przyszłe wydarzenia, odślaniały tajniki serc, objawiały jakieś konkretne, opatrnościowe wezwania. Ale w większości przypadków chodzi o zwykłe, budujące pouczenia. Por. Y. Congar, *Wierzę w Ducha Świętego*, t. 2, Warszawa 1995, s. 216; Z. Pasek, *Ruch zielonoświątkowy. Próba monografii*, Kraków 1992, s. 67–70.

grupa ma usłyszeć z woli Pana, a nie jedynie to, co mówiący uważa za przeznaczone dla przekazania grupie"²⁴.

Na ogół proroctwa, które można usłyszeć na spotkaniach modlitewnych odnowy charyzmatycznej mają na celu dodać odwagi, nadziei i ufności, mają pocieszyć i zapewnić o ojcowskiej miłości ze strony Boga. Tak rzeczywiście pojmował je też św. Paweł: „Ten zaś, kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pokrzepieniu i pociesze” (1 Kor 14, 3). Nie są to nigdy rozkazy, groźby, lecz co najwyżej delikatne napomnienia. Jeśli głównym celem byłoby naprowadzenie na inną drogę, odbywa się to w atmosferze ojcowskiej serdeczności. Nie ma nigdy słów przerażających, deprymujących czy poniżających²⁵.

Nieraz może być zawarty w proroctwie element ujawnienia wydarzeń przyszłych, ale cel pozostaje ten sam: dodać odwagi, nadziei, ufności. Pocieszyć i dać znak miłości. Jest to głos samego Jezusa, który chce mówić poprzez Ducha Świętego, chce zapewnić, że jest wciąż żywy i obecny wśród swoich wiernych, że troszczy się o każdego i zna nasze osobiste problemy²⁶.

2.5. Rozeznanie

Dar proroctwa potrzebuje specjalnego rozeznania²⁷, co potwierdza tak Stary²⁸, jak i Nowy Testament. Nawet cuda czynione przez proroka nie świadczą o autentyczności jego natchnienia (zob. Mt 24, 22–24; 1 J 4, 1–3; Ap 2, 20). Potrzeba zatem w tej materii rozeznawania duchów (zob. 1 Kor 12, 10; 14, 29; 1 Tes 5, 19–22). Czynnikiem potwierdzającymi prawdziwość orędzia są: prawość moralna, ortodoksja i zgodność z nauczaniem Jezusa (zob. 1 J 4, 2–3; 1 Kor 12, 3) oraz owoce, jakie przynosi jego działanie²⁹. Do oceny proroctwa zachęcają także *Didache* i *Pasterz Hermasa*³⁰.

We wszystkich swoich zestawieniach objawów Ducha, św. Paweł nieustannie powraca do sprawy proroctwa lub proroka. Najwcześniej odnotowaną wzmiankę o proroctwie w gminie chrześcijańskiej odnajdujemy

²⁴ F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 101.

²⁵ H. Mühlén, *Odnowa w Duchu Świętym. Wdrożenie w podstawowe doświadczenie chrześcijańskie*, Kraków 1997, s. 268–270.

²⁶ G. Polok, *W objęciach Ducha Świętego. Ruch Odnowy w Duchu Świętym w życiu Kościoła*, Bytom 2001, s. 155–157.

²⁷ *Dokumenty z Malines...*, dz. cyt., s. 73

²⁸ Np. Pwt 18, 18–22.

²⁹ B. Dembowski, *Zamiast wstępu*, [w:] R. Laurentin, *Trzy charyzmaty*, Kraków 1986, s. 6; F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 82–89; Maria Anna, *Dar prorokowania...*, dz. cyt., s. 38.

³⁰ F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 92–93.

w najstarszym liście Apostoła, w 1 Tes 5, 19–20, w którym broni tego daru wobec tych, którzy podchodzą doń krytycznie. Pojawiające się wśród chrześcijan w Tesalonice proroctwo stwarzało pewien problem i dlatego niektórzy chcieli się go pozbyć. Paweł akceptuje ten dar jako pochodzący od Ducha Świętego, ale z zastrzeżeniem, aby podchodzić ostrożnie i badać, jednak „Ducha nie gasić”³¹.

Kryteria oceny autentyczności proroctwa w katolickim ruchu charyzmatycznym można przedstawić w następujących punktach:

1. Powinno zostać osądzone przez wspólnotę, której został dany przez Ducha Świętego dar rozeznania³².
2. W treści proroctwa powinny być elementy dodające odwagi, pocieszające, łagodnie napominające, wlewające w serce nadzieję. Jeśli istnieją w nim elementy przedstawiające groźby, wyrzuty, przepowiadające kary, które zasiewają w duszach strach, przygnębienie i dezorientację, proroctwo takie powinno być osądzone jako fałszywe.
3. Głównym celem powinna być chwała Boża. Wypowiadane słowa powinny wypływać z obfitości miłości Bożej.
4. Pewność, że proroctwo dotyczące przyszłości jest autentyczne, można osiągnąć dopiero wtedy, gdy zostanie spełnione, toteż trzeba podchodzić do przepowiedni z ostrożnością i pewną rezerwą. Nie zaleca się zbyt szczegółowego analizowania poszczególnych słów, ale uchwycenie i zatrzymanie się na sensie i znaczeniu podstawowym.
5. Treść proroctwa musi być zgodna z Pismem Świętym i nauczaniem Kościoła. Jeśli tak nie jest, fałszywość jest ewidentna, bowiem Duch Święty nie może przeczyć samemu sobie.
6. Informacje zawarte w treści proroctwa powinny kierować nas ku życiu nadprzyrodzonemu, rozwijać w nas życie Chrystusa, pogłębiać wzajemną miłość braterską, budować Mistyczne Ciało Pana. Jeżeli natomiast treść proroctwa pobudzi niezdrową ciekawość, wywoła falę chorobliwych pragnień, odwróci naszą uwagę od Boga – bez wątpienia będzie je można osądzić jako fałszywe³³.

³¹ Z. Radziwołek, *Dary Ducha Świętego...*, dz. cyt., s. 181.

³² Trzeba pamiętać, że głównym miejscem rozeznania trafności danego proroctwa jest serce tego, kogo to proroctwo dotyczy. Zob. C. Sękalski, *Na chorych ręce kłaść będą. Modlitwa wstawiennicza we wspólnocie*, Kraków 2002, s. 50.

³³ www.szalom.vel.pl/kim/charyzmaty.htm (odczyt z 5 grudnia 2006).

2.6. Zagrożenia i kontrowersje

Niestety mogą się zdarzać proroctwa fałszywe albo nie w pełni pochodzące od Boga, kiedy np. osoba prorokująca dołącza do słów Bożych świadomie lub nieświadomie swoje własne przesłania. Dlatego proroctwa powinny być rozeznawane przez wspólnotę i jej pasterza (teologa).

Fałszywe proroctwa nie były rzadkością w pierwotnych gminach, skoro św. Jan Apostoł uważa za konieczne ostrzec wiernych: „Umiłowani, nie dowierzajcie każdemu duchowi, ale badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków pojawiło się na świecie” (1 J 4, 1)³⁴.

Według o. Fio Mascarenhasa SJ, znawcy problemu, owocem prawdziwego proroctwa jest miłość, radość i pokój, natomiast fałszywe proroctwo przynosi smutek i rozbija jedność wspólnoty³⁵.

Charyzmaty mogą być używane niewłaściwie, mianowicie wówczas, kiedy charyzmatyk nie szuka chwały Boga ani dobra bliźniego, lecz kieruje się pychą i miłością własną, innymi słowy, kiedy ma na uwadze osobiste korzyści: wzbudzanie podziwu lub podporządkowanie sobie innych. Również charyzmatyka może dotknąć zniewolenie przez jakies zło. Jak już powiedzieliśmy, charyzmaty nie są oznaką świętości.

Dzisiejszy sceptycyzm wobec daru proroctwa wynika z jego niezwykłości, złego rozumienia jego funkcji oraz kojarzenia go wyłącznie z darem Kościoła czasów apostołskich³⁶, jak również wynika z zaprezentowanych powyżej zagrożeń.

3. Charyzmat proroctwa w życiu i posłudze Wspólnoty Chrystusa Zmartwychwstałego „Galilea”

Wspólnota Chrystusa Zmartwychwstałego „Galilea” jest katolicką wspólnotą charyzmatyczno-modlitewno-ewangelizacyjną, która narodziła się w 1992 r. we wsi Stryszawa-Siwcówka, koło Suchej Beskidzkiej, w województwie małopolskim, gdzie mieści się jej główna siedziba: Centrum Ewangelizacji i Modlitwy „Wzgórze Miłosierdzia”. Założycielem i pasterzem, czyli duchowym opiekunem wspólnoty jest o. Krzysztof

³⁴ A Kowalczyk, *Charyzmaty w świetle Pisma Świętego*, www.iem.gda.pl/marana_tha/wyklady/W15.html (odczyt z 5 grudnia 2006).

³⁵ F. Mascarenhas, *Krótki przewodnik po Odnowie w Duchu Świętym*, Kraków 2001, s. 28.

³⁶ F. A. Sullivan, *Charyzmaty...*, dz. cyt., s. 100.

Czerwionka CR³⁷. Wspólnota prowadzi Szkołę Nowej Ewangelizacji św. Marka.

We Wspólnocie jest około 1000 osób różnego wieku i stanu. Obszar działania Wspólnoty został podzielony na regiony, tzw. winnice. Obecnie (stan na koniec 2010 r.) funkcjonuje siedem winnic: Stryszawa, Śląsk, Częstochowa, Chełm, Warszawa, Radom i Wiedeń. Podstawowym miejscem spotkań w winnicach są tzw. Domy Zmartwychwstania. Są to prywatne domy animatorów, gdzie spotyka się ok. 5–12 osób na modlitwie, czytaniu Słowa Bożego, a także dzieleniu się swoim doświadczeniem życia wiary i problemami dnia codziennego. We wszystkich winnicach jest 111 Domów Zmartwychwstania. We Wspólnocie istnieją również tzw. szczepy winne (usamodzielniające się regiony, podlegające bezpośrednio pod Centrum w Stryszawie, a które w przyszłości mogą przekształcić się w winnice). Obecnie istnieją 4 szczepy winne: Pomorski (Gdańsk, Złocieniec), Zamojski (Zamość, Tomaszów Lubelski, Biłgoraj, Krasnobród), Bułgaria (Warna, Szumen, Malczika), Wielka Brytania (Londyn, Redhill, Milford)). Istnieją także pojedyncze Domy Zmartwychwstania w Norwegii i Niemczech (Norymberga). Spotkania w Domach Zmartwychwstania odbywają się raz na tydzień, cała winnica spotyka się na tzw. świętowaniu raz w miesiącu, a cała Wspólnota na Zjeździe Wspólnoty raz w roku w Stryszawie. Oczywiście oprócz tych spotkań formalnych członkowie Wspólnoty spotykają się z wielu innych okazji: czuwań, kursów, formacji wewnątrzwspólnotowych czy po prostu spotkań prywatnych³⁸.

Wracając do zagadnienia, czyli charyzmatu prorocstwa, należy stwierdzić, że jest on silnie obecny w życiu i posłudze tej wspólnoty. Objawia

³⁷ Ks. mgr lic. Krzysztof Czerwionka CR, ur. 03.05.1960 r., zakonnik Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, przyjął święcenia kapłańskie w 1987 roku. Doświadczył osobistego nawrócenia i życia formacją Ruchu Światło-Życie. Żyjąc charyzmatem Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego oraz odczytując znaki czasu i wezwanie Ojca Świętego Jana Pawła II do Nowej Ewangelizacji, podjął w 1992 roku dzieło założenia Wspólnoty „Galilea” oraz Szkoły Nowej Ewangelizacji św. Marka. Jego główną inspiracją była idea wspólnego życia oraz współpraca duchownych i świeckich dla ewangelizacji – wg myśli Bogdana Jańskiego, zawartej w Konstytucjach Zgromadzenia Zmartwychwstańców. Zob. K. Czerwionka, *Jeden Duch i Jedno Serce*, Stryszawa 2004, s. 124; *Konstytucje Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa*, Rzym 2001, Misja oraz par. 196. W 1998 r. XV Kapituła Polskiej Prowincji Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego uznała, że wspólnota realizuje charyzmat i misję Zgromadzenia oraz włączyła ją w swoje wewnętrzne struktury. W związku z decyzją Kapituły o. Prowincjał Adam Piasecki CR wydał dekret uznający Wspólnotę Chrystusa Zmartwychwstałego „Galilea” i Szkołę Nowej Ewangelizacji św. Marka za dzieła Polskiej Prowincji Zmartwychwstańców. Zob. „Kerygmat. Biuletyn Wspólnoty Chrystusa Zmartwychwstałego *Galilea*”, 2003, nr 8, s. 15.

³⁸ <http://www.galilea.pl/www/wspolnota.html> (odczyt z 5 grudnia 2010).

się on w czasie spotkań modlitewnych i posługi ewangelizacyjnej. Już same założenia programowe Szkoły Nowej Ewangelizacji (która jest głównym zewnętrznym przejawem działalności Wspólnoty) zakładają jedność trzech elementów: kerygmatu, charyzmatów i wspólnoty (KEKAKO: KERisma, KARisma, KOinonia)³⁹. Jednym z kursów autorskich SNE św. Marka w Stryszawie jest kurs „Eliasz”, mający na celu przyjęcie, rozeznanie i rozwinięcie daru prorocstwa przez osobę⁴⁰.

Planowanie działań Wspólnoty na kolejny rok jest poprzedzone głęboką modlitwą zarządu Wspólnoty i wsłuchiowaniem się w głos Pana przemawiającego w darze prorocstwa (przekaz bezpośredni, w darze języków z tłumaczeniem, poprzez obrazy i fragmenty Pisma Świętego) oraz rozeznawaniem usłyszanego przesłania.

Do posługiwania darem prorocstwa osoby we wspólnocie są dopuszczane po przejściu odpowiedniego rozeznania. Czas takiego rozeznania zależy od poszczególnych przypadków. Zwykle trwa od kilku miesięcy do roku.

Żołtyciel i pasterz wspólnoty, o. K. Czerwionka CR, w jednym ze swoich nauczania tak opisuje dar prorocstwa w kontekście modlitwy wstawienniczej:

Dar prorocstwa to słowa albo obraz, które otrzymujemy podczas modlitwy. Czasem może być to słowo, które jest fragmentem Pisma Świętego. Ale najczęściej prorocstwo to wewnętrzne słowo lub obraz, które Bóg daje modlącemu się dla osoby chorej. Dar prorocstwa w niezwykły sposób buduje wiarę chorego oraz daje jej świadomość, że Bóg się o nią troszczy i pamięta. Często Bóg mówi przez wstawiennika takie na przykład słowa, skierowane bezpośrednio do osoby chorej: „Nigdy cię nie zostawię. Przychodzę i dotykam Cię, kocham Cię”. Słyszając te słowa, osoba często jest wewnętrznie poruszona, zaczyna płakać i mówi: „A ja całe życie czułam się samotna i miałam pretensje do Boga”. I w ten sposób słowa prorockie otwierają ją na uzdrowienie.

Prorocstwo jest zawsze skierowane bezpośrednio do osoby, za którą się modlimy. Nie używamy tutaj takich sformułowań jak: „Pan mówi do ciebie...”. Prorocstwo jest bezpośrednie: „Ja kocham ciebie. Jestem tutaj”. Jeżeli osoba nigdy nie słyszała o takiej formie modlitwy, możemy powiedzieć: „Ufam, że Bóg mówi do Ciebie. On mówi...”.

Obraz natomiast może przypomnieć jakieś wydarzenie, które miało miejsce w życiu chorego i pomóc odkryć mu prawdziwy problem. Obraz może też dać nadzieję na przyszłość. Kiedyś modliliśmy się za pewne małżeństwo i Pan dał mi obraz połączonych rąk. Ten obraz pokazał mi z jednej strony ich prawdziwy problem związany z wewnętrznym rozbiciem relacji małżeńskiej, w której każdy szedł w swoją stronę, a z drugiej strony dawał nadzieję i pokrzepienie na przyszłość.

³⁹ Scuola di Evangelizzazione Sant'Andrea, *Progetto Pastorale KEKAKO*, 2005, www.nuova-evangelizzazione.it (odczyt z 5 grudnia 2009).

⁴⁰ www.galilea.cal.pl/szkola/kursy.html (odczyt z 5 grudnia 2009).

Ufam, że Pan poprzez ten obraz zapowiadał rozpoczęcie procesu uzdrowienia i zjednoczenia⁴¹.

W tym miejscu chciałbym przejść do mojego osobistego doświadczenia. Opiszę dwie wybrane, rzeczywiście zaistniałe sytuacje. Pierwsza miała miejsce w czasie błogosławienia nowego animatora Domu Zmartwychwstania. Modlitwa była prowadzona przez ks. K. Czerwionkę CR. Po chwili wspólnej i spontanicznej modlitwy błogosławieństwa i śpiewie w językach, gdy nastała cisza, ojciec Krzysztof zaczął śpiewać w darsze glosolalii. Po krótkim czasie jedna z osób ze wspólnoty (z rozeznany darem) zaczęła tłumaczyć przesłanie. Po zakończonym śpiewie i tłumaczeniu kolejna osoba oznajmiła, że ma taki i taki obraz. Z kolei inna stwierdziła, że widzi konkretne sigla z Pisma Świętego i odczytała dany fragment. Gdy później rozmawiałem z o. Krzysztofem na ten temat, usłyszałem, że gdy wypowiedziane słowo, obraz i fragment z Biblii układają się jak puzzle – idą po tej samej linii tematycznej (ta sama treść, różne formy), oznacza to, że jest to prorocstwo rzeczywiście pochodzące od Pana. Tak właśnie było w opisanym przypadku.

Druga sytuacja dotyczy mnie osobiście i miała miejsce latem 2006 roku. W tym czasie uczestniczyłem w kilku kursach w ramach Szkoły Nowej Ewangelizacji w Stryżawie. Na jednym z kursów w czasie modlitwy wstawienniczej nade mną usłyszałem prorocstwo, które przeniknęło mnie dogłębnie. Trafiało ono dokładnie w mój stan duchowy i relację z Panem Bogiem. Nie jest możliwe, aby osoba modląca się nade mną mogła tak celnie trafić, nie znała też tak dobrze mojej sytuacji. Na dodatek przesłanie pokrywało się z moim wewnętrznym rozeznaniem. Ale na tym nie koniec: dwa tygodnie później, w czasie kolejnej indywidualnej modlitwy wstawienniczej, prowadzonej przez inną osobę, usłyszałem to samo przesłanie co wcześniej (nawet użyte słowa były prawie identyczne!). Jak mam nie wierzyć, wobec takich znaków, w autentyczność usłyszanego przesłania? Teraz nie tylko z teorii wierzę i wiem, że Duch Święty udziela swoich darów dla budowania Kościoła. W tym wypadku daru prorocstwa, który przecież „należy do zwyczajnego życia Kościoła lokalnego i nie powinien być traktowany jako niezwykła łaska”.

⁴¹ K. Czerwionka, *Jeden duch i jedno serce*, Stryżawa 2004, s. 106 (nauczanie z kursu o modlitwie wstawienniczej „Abraham”).

Zakończenie

Charyzmat prorocstwa należy do najważniejszych darów Ducha Świętego. W niezwykły sposób buduje on wiarę poszczególnych osób oraz całego Kościoła, czego doświadczyłem osobiście. W *Dokumentach z Malines* czytamy: „Duch Święty jest początkiem i źródłem wspólnotowego życia Kościoła. Funkcja proroka natomiast uważana była za nieodłączną część posługi i misji Kościoła”⁴². Dzięki Bogu coraz większa liczba wiernych otwiera się na ten charyzmat. Oczywiście istnieją pewne niebezpieczeństwa związane z posługiwaniem tym darem, jednakże przy właściwym rozeznaniu i formacji duchowej proroka mogą one zostać zminimalizowane.

Wyrażam nadzieję, że niniejszy artykuł przyczyni się do lepszego zrozumienia charyzmatu prorocstwa, którym Duch Święty obdarza chrześcijan, a szczególnie hojnie tych, którzy odkrywają swoją drogę duchową w tzw. ruchu czy odnowie charyzmatycznej.

Charism of Prophecy in the Catholic Charismatic Renewal

The article is composed of three parts. The first one depicts the new outpouring of the Holy Spirit, which has taken place since the beginning of the XX Century: first in protestant circles, then in the Catholic Church and finally in Poland. A short definition of what is sometimes referred to as „baptism in the Holy Spirit” is also given. The second part concentrates on the gift of prophecy and describes it in the light of Sacred Scripture and relevant Catholic literature. Also covered in the article are the questions of: what is the gift of prophecy, to whom is it given, how does it manifest itself, what content a message can have, how can it be discerned and what are the dangers and controversies around this gift. The final part is an attempt to roughly describe this gift in the life and ministry of the Catholic Community of the Risen Christ named „Galilee”.

Słowa kluczowe: *prorocstwo, charyzmaty, rozeznanie, katolicka odnowa charyzmatyczna, Duch Święty, Wspólnota Chrystusa Zmartwychwstałego „Galilea”, chrzest w Duchu Świętym*

⁴² *Dokumenty z Malines...*, dz. cyt., s. 73